

Sobota po 1. neděli adventní

Iz 30,19–21.23–26

Toto praví Hospodin, Svatý Izraelův: „Siónský lide, který bydlíš v Jeruzalémě, **nebudeš ustavičně plakat. (Bůh) se jistě smiluje nad tebou, až uslyší tvé volání; hned jak ho uslyší, odpoví ti. A Pán vám dá chléb nepřátel a vodu těch, kdo vás utiskují; tvůj učitel se už nebude skrývat, tvé oči uvidí tvého učitele. Když se uchýlíte napravo nebo nalevo, tvé uši uslyší za sebou rozkaz: 'Toto je cesta, jděte po ní!' (Bůh) dá déšť tvému semeni, jímž oseješ půdu. Chléb, který půda vydá, bude vydatný a jadrný. V ten den se bude tvé stádo pást na širé nivě. Tvoji býci a osli, kteří obdělávají půdu, budou žrát posolenou míchanou píci, převátou lopatou a sítem. V den velkého vraždění, kdy padnou věže, budou potoky, proudy vod na každé vysoké hoře, na každém strmém pahorku. Světlo luny bude jako zář slunce a světlo slunce bude sedmkrát (větší) jako světlo sedmi dnů, až Hospodin obváže zlomeninu svého lidu a vyléčí ránu, kterou mu zasadil.“**

Mt 9,35–10,1.5–8

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Potom) si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechod'te a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.

Ale ptám se: Nejsm tolikrát sám uzavřen? Dělán si starosti jen sám o sebe, o své záležitosti, aniž bych otevřel srdce a mysl všem potřebám evangelizace, které stojí před církví?

Svatý Pavel nás učí připodobňovat se ostatním; máme se smát se smějícími a plakat s plačícími. Neboli přijmout za vlastní obtíže všech lidí. To znamená vyjít ze sebe. Když papež Benedikt XVI. v encyklice *Deus caritas est* mluví o lásce, říká, že láska si žádá „extázi“ neboli vyjití ze sebe, vyjití z místa. Velkým problémem je, když se láska uzavírá do sebe; když někdo miluje jen sebe sama nebo jenom to své – své území, svoje čtyři stěny. Láska Boží, láska v rámci Nejsvětější Trojice přetéká. A říkáme, že Nejsvětější Trojice „vyšla sama ze sebe“. Také my musíme vyjít ze sebe samých, žít v „extázi“.

Pablo Domínguez Prieto – Až na vrchol, KNA 2015

Všem nám hrozí, že budeme žít uzavřeně, budeme-li milovat jen sami sebe. Musíme vyjít ze sebe, žít v „extázi“.

